

"אנחנו רוצים לסיים הפעם את העבודה"

זה לוקח הרבה זמן" מפקד מרכזי בחיה"א שעה קלה לאחר שחזר מעוד גיחה באיראן. לדבריו, "אנחנו לא מצליחים לעצור לחלוטין את טילי הקרקע-קרקע. כל טיל הוא אירוע ותפקידנו להשתדל לעצור את זה"

משימה ישימה

מהטילים באוויר ועד התובנה שעל הקרקע: המלחמה מוחקת פערים ומחדדת מסקנות

כל הארץ הפכה לחזית טילים ויירוטים. חזית נפילה ברמת גן השבוע. צילום: פלאש90

נרמה שמעולם לא הייתה הסיסמה "כל הארץ חזית" כה נכונה, מוחשית ומדויקת. כולם חוטפים טילים, חוששים משברי יירוטים ורסיסים, מתמגנים וחיים בין אזעקה לא-זעקה. זה כבר לא רק יישובי קו העימות בצפון שהתרגלו לחטוף מהחזית, ולא רק יישובי עוטף עזה (שהפעם נחשבים דווקא לשקטים יחסית) שחטפו מהחמאס. היום כולם בחזית: אזור המרכז (הנחשב למטווח ביותר), השרון, השומרון, השפלה, ירושלים, הצפון והדרום. כולם מגסים לנהל חיי שגרה בין האזעקות.

אם מגסים למצוא בכל זאת "נקודת זכות חיובית" בשי-גורים הללו (כמובן בהלצה), הרי שהם הצליחו לקרב את ערי הארץ והפריפריה אלו לאלו. אין פערים, אין אפליות. כולם כאחד תחת הטילים והמייטרים. פעם אלו ופעם אלו, ולעיתים אלו ואלו גם יחד.

המלחמה נגד איראן נכנסת לשבוע הרביעי שלה, ומי שחשב שהיא תסתיים מהר, כפי שנגמרה מלחמת 12 הימים, התבדה. הסיים אינו נראה קרוב, ורשימת המטרות עדיין מתעדכנת. מי שיכול בכל רגע להחליט על סיומה הוא הנשיא טראמפ, וכפי שכבר למדנו, הוא בלתי צפוי. טראמפ הצליח לבלבל את העולם בדבר כוונותיו, ואפשר לפרש את דבריו רגע לכאן ורגע לכאן. בשלב הנוכחי הוא בעד המשך המלחמה, ואף נתן לישראל אישור "ללחוץ על הגז" ולתקוף את מתקני הגז בדרום איראן.

אף שבארה"ב ובישראל לא הציבו רשמית את "שינוי המשטר באיראן" כאחת ממטרות המלחמה (סוף לגרעין, סוף לטילים הבליסטיים והפסקת התמיכה בטרור), ההערכה במערכת המדינית היא שזו משימה ישימה. ההנהגה האיראנית מצויה בשפל חסר תקדים, והלחץ שמגיע גם ממדינות המפרץ, שמבינות כי בלי שינוי בטהרן הכול עלול לחזור לקדמותו, רק מחזק את הכיוון.

ואכן, השבוע האחרון עמד בסימן חיסולים. בזה אחר זה נרשמו פגיעות בבכירים, והמשוואה כמעט התהפכה: אם במדינת ישראל נכנסים לכוונות עם המילים "זוהו שיוגרים מאיראן", הרי שבמשמורת המהפכה חיים בכוונות מתמדת, מי יהיה הבא בתור. היכולת להגיע לדרגים הבכירים ביותר, למרות כל אמצעי ההסוואה, מייצרת שם אווירת חשדנות ופחד. כל אחד חושד ברעהו, וכל מבט הופך לחשד: אולי גם הוא איש מוסד.

ולסיים הקטע הזה: גם בימים אלו של חיסולים דרמטיים ויכולת מודיעינית מרשימה, בלטה דווקא אמירה פשוטה של פרשן צבאי בכיר (חדשות 14), שאינו חובש כיפה. אדם שמכיר את כל הפרטים, שומע את כל התדרוכים ושולט בתמונה המלאה, שהגיע למסקנה אחת: "יש כאן השגחה עליונה מתחילה ועד סוף".

לא היינו צריכים כמובן את דבריו כדי להבין זאת. אבל

זו עדות נוספת לכך שגם מי שרואה הכול מבפנים, מבין את המובן מאליו: אפשר לנתח, לפרש ולהסביר, אבל בסוף, מול מה שקורה כאן, יש הסבר אחד שעומד מעל הכול.

בין חזון לפיכחון

מהסכמי אוסלו לחיסולים בטהרן: בין המזרח התיכון החדש של פרס למציאות של נתניהו

"זה מזרח תיכון חדש", הכריז השבוע ראה"מ נתניהו בשיבת הממשלה, ומיד הוסיף: "אבל לא כמו של פרס, שהיה חזון לא ריאלי עם משקפיים ורודים". נתניהו אינו רוצה להיות מזוהה עם מי שהפך לסמל של אשליה שהתנפצה, "המזרח התיכון החדש" של הסכמי אוסלו וכל מה שבא בעקבותיהם. "נוצרות מערכות יחסים עם חלק מהמדינות שנראו עד לפני רגע מדומיינות, בריתות חדשות", הסביר את המזרח התיכון החדש שלו.

הביטחון העצמי הגובר של נתניהו מאפשר לו להתעמת גם עם מורשתו של פרס, שכבר אינו בין החיים, לאחר שבוע קודם מצא עצמו בעימות (גם אם לא ישיר) עם הנשיא הרצוג סביב סוגיית החנינה. גם הסרטונים שהוא מנפיק (ראו לקמן) מעידים על תחושת הביטחון החדש. ועם זאת, לא צריך להיות ממבקריו כדי לחוש שאין מקום לרברבנות יתר, גם אם לזכותו ייאמר שהוא מקפיד להזכיר שם שמייס בהצלחותיו. בשלב זה אין לדעת כיצד המערכה תתפתח. שר הביטחון ישראל כ"ץ אמר שלשום כי "מים משמעותיים לפנינו, בהם צפויה פעילות בנושאים המרכזיים והמכריעים של המערכה להחלשת המשטר האיראני". ואכן, מדי בוקר השבוע קמנו עם הודעה נוספת על חיסול משמעותי באיראן, שרק מעלים את השאלה האם ציר הרשע ניצב בפני זעזוע עמוק שישנה את פני המזרח התיכון, כפי שמצהיר נתניהו.

ולמרות כל זאת, העם האיראני עדיין אינו יוצא לרחובות. הדיכוי האלים של ה"בסיס" לאורך השנים יצר פחד עמוק בקרב מתנגדי המשטר. השאלה הגדולה היא מתי הלחץ הצבאי מבחוץ יתחבר לזעם הציבורי מבפנים ויוביל לשבירת הכלים. לכך מצטרפת גם הלוחמה הפסיכולוגית של המוסד, הכוללת שיחות טלפון ישירות למפקדים המבוהלים בצבא ובמשמורת המהפכה.

בד בבד, גם חזית החיזבאללה דורשת התייחסות. במטכ"ל מדגישים כי סדר העדיפות ברור: איראן בראש. במקביל החלו להעביר כוחות צפונה לקראת הרחבת התמרון הקרקעי בדרום לבנון. כאן המקום להתייחס לסוגיית "המודל הלבנוני". כזכור, עוד לפני חזרת החטופים מעזה, טענו מתנגדי הממשלה כי יש לאמץ את אותו מודל: לצאת מהרצועה ולתקוף מבחוץ כל ניסיון של חמאס להתבסס. "המודל הלבנוני", חזרו וזעקו הפרשנים שוב ושוב.

אלא שהמציאות טופחת על פניהם. למרות ההפצצות הישראליות בלבנון לאחר ההסכם, חיזבאללה ממשיך לשמור על יכולותיו ואף לשגר טילים ארוכי טווח שמגיעים עד הדרום. אותו "מודל" שהוצג כפתרון, לא הוכיח את עצמו. כל זה לא מונע מאותם פרשנים עצמם לטעון כעת את ההפך: "איך ייתכן שלחיזבאללה עדיין יש יכולות?", הרי "ניצחנו אותם". מיניה וביה. הוכחה נוספת שלא מדובר בפרשנות אלא בעמדה מגמתית שמתחלפת לפי הצורך.

מרגלים בכל פינה

מאליג'זירה ועד ניו יורק: כך נחשף עומק החדירה המודיעינית הישראלית ללב טהרן

לא בכל יום ניתן לשמוע את האמת דווקא מהצד השני. השבוע זה קרה, ולא באיזה פורום שולי, אלא מעל במת רשת התקשורת הקטארית, אל-ג'זירה, הנחשבת לעונית

בקביעות את מדינת ישראל. אחד מבכירי העיתונאים שם, אחמד מנסור, הודה בפה מלא: החדירה הישראלית למשטר האיראני היא "חסרת תקדים". לא פחות.

מדובר באמירה דרמטית, בעיקר משום שהיא מגיעה, כאמור, מכלי תקשורת המזוהה באופן עקבי עם הקו האנטי ישראלי. מהסיבה הזו אסרה ישראל על פעילות רשת אל-ג'זירה בשטחה לאחר "חוק אל-ג'זירה" (חוק מניעת פגיעת גוף שידור זר בביטחון המדינה) שעבר לפני שנתיים. במסגרת זו הורתה הממשלה על סגירת משרדי הערוץ, החרמת ציוד וחסימת האתר המקוון, עקב חשש לפגיעה בביטחון המדינה.

והנה עתה, כאשר גם באל-ג'זירה מתקשים להסתיר

אווירת חשדנות במשמורת המהפכה, כולם חושדים בכולם. המחוסלים סלימאני מימין ולאריג'אני

את ההיקף והעומק של החדירה המודיעינית הישראלית לאיראן, סימן שמשוה באמת חריג מתרחש.

הכתב הבכיר הקטארי לא הסתפק בדיווח שגרתי, ותיאר מציאות שבה מדינת ישראל אינה רק פוגעת בבכירים, אלא גם מפרסמת זאת עוד לפני שטהרן עצמה מצליחה לעכל את האירוע. במילים אחרות: לא רק עליונות מבצעית, אלא גם עליונות תודעתית. התחושה שהוא מתאר ברורה: "מרגלים בכל פינה". ואם זה מה שאומרים ברשת הקטארית בפומבי, אפשר רק לדמיין מה נאמר בחדרים הסגורים.

אותו קו עולה גם בפרשנויות נוספות בעולם הערבי: השאלה כבר אינה האם ישראל תקפה, אלא כיצד הצליחה לחדור עמוק כל כך לדרגים הרגישים ביותר של המשטר.

כאן בדיוק נכנס הממד הבינלאומי: הדיווחים בעיתונות האמריקאית, ובראשם ה"ניו יורק טיימס", מציירים תמונה רחבה עוד יותר: לא מדובר במהלך נקודתי, אלא בתהליך מתמשך של שחיקה שיטתית של מנגנוני המשטר האיראני. אלפי מטרות, אלפי חימושים, ופגיעה מתמשכת ביכולת השליטה והפיקוד.

ואכן, החיסול בתוך 24 שעות של לאריג'אני - האיש מספר 2 באיראן, של סולימאני - מפקד הבסיס, ושל חטיב - שר המודיעין, מעיד על חדירה מודיעינית עמוקה ועל אובדן שליטה חמור של מנגנוני הביטחון האיראניים.

המשמעות ברורה: זו אינה רק מלחמה בין צבאות, אלא מערכה על עצם יציבות המשטר. כאשר מפקדים נאלצים להסתתר, לשנות מיקום ולחשוש לבני משפחותיהם, זה כבר הרבה מעבר לשדה הקרב.

כאן גם מתגלה הפער המעניין: בזמן שבאל-ג'זירה ובתקשורת הבינלאומית מגסים להבין כיצד הצליחה מדינת ישראל להגיע לעומק כזה, חלק מהפרשנים באולפנים אצלנו עדיין עסוקים בשאלות צדדיות (ראו לקמן).

שורה תחתונה: לאחר חיסולו של חמינאי כבר בפתיחת המערכה, איבד משטר האייתוללות השבוע את מוחו המב-צעי (לאריג'אני), את זרוע הדיכוי שלו (סולימאני) ואת עינו (חטיב). ייתכן שהגיע הזמן שגם חלק מתקשורת התבהלה הישראלית, שיש המכנים אותה בלעג "אל-ג'זירה", תביט במציאות כפי שהיא, ללא פילטרים ובלי חשבונות פוליטיים.

"היא לא מסוגלת להעביר יום אחד בלי להיות בכותרות" שר המשפטים יריב לוין על פניית היועמ"שית לבג"צ בעיצומה של המלחמה לפטר את השר בן גביר

מתכונן לריצה עצמאית ללא שותפים. איתמר בן גביר

המשמעות פשוטה: איתמר בן גביר מכונן לריצה עצמאית. נגמר השידוך והחיבור הטכני עם סמוטריץ' והציונות הדתית. השאיפה של בן גביר היא לבסס כוח פוליטי עצמאי ולהגיע למספר מנדטים דו ספרתי. להערכתו, לאחר קדנציה רועשת בתפקיד השר לביטחון לאומי, הוא כבר לא זקוק לסמוטריץ' כדי להביא את הקולות. להפך. סמוטריץ' צריך אותו.

כאן בדיוק מתחילה הבעיה של נתניהו, ששואף למצות עד תום את כל הקולות של הגוש, ולא להגיע להפסד קולות, כפי שקרה לגוש השמאל בבחירות האחרונות עם נפילתה של מרצ. סמוטריץ', נכון לעכשיו, מתקשה לעבור את אחוז החסימה, והתרחשים האפשריים הולכים ומצטמצמים. אם לא יתרחש שינוי דרמטי, דוגמת הצנחה של דמות ביטחון-הר של בולטת דוגמת עופר וינטר, הרי שהסיכוי ש"הציונות הדתית" תישאר מחוץ לכנסת אינו תרחיש תיאורטי בלבד. במצב כזה, נתניהו עלול להידרש למהלך שכבר ראינו בעבר: בליעת מפלגה קטנה בתוך הליכוד. כך הוא עשה בז'מנו עם שיבוצו של אופיר סופר ברשימת הליכוד. המשמעות תהיה שריון של שניים-שלושה מועמדים מהציונות הדתית במקומות ריאליים, דבר שעלול ליצור מתחים פנימיים לא פשוטים בליכוד.

נתניהו יצטרך לשכנע את חבריו מבית, שאין כל ברירה, אם הם רוצים להמשיך ולהחזיק במושכות השלטון. בד בבד הוא יוכל להתחייב למי שיינזק מהשריונים, שאם הליכוד ירכיב את הממשלה, יתפטרו השרים על פי החוק הנורווגי וכך יהיה מקום לכל מי שנשאר בחוץ עקב המקום הלא ריאלי ברשימה.

בן גביר, מצדו, לא מסתיר את הכיוון. ריצה עצמאית מבחינתו אינה רק מהלך טקטי, אלא גם ניסיון לבסס הנהגה חדשה בציונות הדתית על חשבון סמוטריץ' והמסד הוותיק. אם המהלך יצליח, הוא עשוי למצב את עצמו ככתובת המרכזית של הציבור החרדי-לי.

שורה תחתונה: מאחורי הקרבות מול איראן מתנהלת כבר עכשיו מלחמה אחרת. מלחמה פוליטית. אם בן גביר אכן ירוץ לבד, נתניהו ימצא את עצמו נדרש לא רק לנצח בבחירות, אלא קודם כל לסדר מחדש את המחנה שלו מבפנים.

קמפיין מתחת לרדאר

בין אחריות לטבח להישגים במלחמה: הקרב בעיצומו הרבה לפני פתיחת הקלפיות

יהיו מתי שיהיו הבחירות, הן יתקיימו בצל אירועי הש' בעה באוקטובר וכל מה שקרה לאחר מכן: המלחמות בעזה, בלבנון ובאיראן, וחיסול מנהיגי הטרור. הציבור יכריע האם גוש הימין שמוביל נתניהו יישאר בהנהגה, או שמא המרכז-שמאל יבצע מהפך ויכבוש את השלטון. השמאל כמובן יבליט את אירועי הטבח ואת אחריותו

הרל"ב עם שאלות על החשבונית. הקפה אולי היה חם, אבל התשובה לאיראנים ולמבקרים מבית הייתה קרה ומוחצת. ולאחר כל הדברים הללו, אי אפשר להתעלם מטעם לפגם: הבחירה לצלם את הסרטון דווקא בבית קפה הפתוח בשבת (ולכן גם לא נציין את שמו) אינה ראויה. אפשר היה להעביר את אותו מסר חד ומוצלח בכל מקום כשר אחר.

השעון מתקתק

11 יום לפיזור הכנסת: התקציב, הבחירות והמרוץ נגד הזמן - הספירה לאחור החלה

בשקט יחסי, כמעט בלי דרמה ציבורית גדולה, מתקתק בימים אלו אחד השעונים החשובים ביותר בפוליטיקה הישראלית: שעון התקציב. עוד 11 ימים בלבד נותרו עד הדד-ליין הקבוע בחוק, ואם עד אז לא יאושר תקציב המדינה, הכנסת לא תתפזר בהחלטה, אלא פשוט תכבה את האור ותלך הביתה.

לא מדובר בתרחיש תיאורטי. חוק יסוד הכנסת קובע מנגנון אוטומטי: אם עד חצות הלילה של 31 במרץ (י"ג ניסן) התקציב לא עובר בקריאה שנייה ושלישית, הכנסת מתפזרת מאליה. בלי הצבעות, בלי דרמות, בלי 61 הצבעות. פשוט סוף קדנציה.

מכאן הדרך לבחירות קצרה: על פי החוק, הבחירות יתקיימו בתוך 90 יום, כלומר כבר בח' תמוז תשפ"ו (סוף יוני סביב ה-23 בחודש) המשמעות: מערכת בחירות בעיצומו של קיץ לוהט, מדיני, ביטחוני ופוליטי גם יחד. אבל הסיפור האמיתי אינו רק פוליטי, אלא גם כלכלי. אם התקציב לא יעבור, נכנסת מדינת ישראל למצב של "תקציב המשכ"י". מדובר בשם מכובס המתאר מציאות בעייתית מאוד. המדינה ממשיכה לפעול, אך למעשה חיה על אוטומט: 1/12 מתקציב השנה שעברה בכל חודש, בלי יכולת להתאים את עצמה למציאות המשתנה.

במילים פשוטות: אין רפורמות, אין מהלכים חדשים, ואין גמישות אמיתית. כל הוצאה חריגה, ובוודאי כאשר מדובר במלחמה בכמה זירות במקביל, הופכת למסע בירוקרטי דרך ועדות חריגים. מדובר במגבלה של ממש עבור מערכת הביטחון, הרשויות בצפון ובעוטף, ומשרדי הממשלה.

בקואליציה עושים הכול כדי להימנע מהתרחיש הזה. אולם הדיונים מתקדמים בעצלתיים, והשעון, כדרכו, אינו מתרשם מהצהרות. נקודת ההכרעה כאמור קרובה. אם התקציב יעבור, תקבל הממשלה חמץ להמשך הדרך. אם לא, הציבור ייקרא לקלפיות.

שורה תחתונה: לא משבר קואליציוני, לא הפגנות, רק סעיף אחד בחוק יכול להפיל ממשלה שלמה. בסוף, מי שמחליט זו לא הפוליטיקה, אלא השעון.

פירוק והרכבה

תרחיש אפשרי: בן גביר רץ לבד, סמוטריץ' נחלש ונתניהו יידרש למהלך כואב בליכוד

הפוליטיקה נדחקת בימים אלו לשוליים רק באופן רשמי. מאחורי הקלעים היא ממשיכה לרחוש ולגעוש. הבחירות כאמור עדיין לא כאן, אך ההיערכות אליהן כבר בעיצומה, והמסרים מתחילים לצאת החוצה, לעיתים ברזם ולעיתים בגלוי.

אחד המסרים הברורים הגיע בשבוע שעבר מכיוונה של "עוצמה יהודית". השר יצחק וסרלאוף לא הותיר מקום לספק כאשר הזכיר בראיון לתקשורת, כי בבחירות הקודמות "לקחנו את סמוטריץ' על הגב שלנו". בדבריו רמז כי הפעם, אם יהיה צורך, הליכוד הוא זה שיצטרך לעשות זאת.

קפה מנצח

הסרטון נגד הפייק האיראני: בעולם התלהבו מההסברה, בארץ שאלו על החשבונית

הקפה היה ערב לחכו של נתניהו, אך חמצמץ מאד לשמאל ולר"ב. מתוך הסרטון אותו ראו השבוע עשרות מיליונים ברחבי תבל

בשבוע האחרון התחוללה ברשתות החברתיות דרמה תודעתית רחבת היקף, שהחלה בלוחמה פסיכולוגית איראנית והסתיימה בניצחון הסברתי ישראלי מוחץ. זה התחיל (כפי שדיווחנו כאן בשבוע שעבר) כאשר מכונת התעמולה של משמרות המהפכה בטהרן החלה להפיץ גל של פייק ניוז ושמעות שקריות, לפיהן נתניהו "חוסל" או נפגע קשות באחת מתקיפות התגובה האחרונות. האיראנים, שמשועים לכל ברל של "תמונת ניצחון" שתורמם את המורל הירוד ברחובות טהרן, השקיעו משאבים אדירים בהפצת דיווחים כוזבים, סרטונים דמיוניים ותמונות ערוכות שנועדו לזרוע פאניקה בציבור הישראלי וליצור מצג שווא של הנהגה משותקת.

אלא שנתניהו, במקום לצאת לנאום רשמי ומעונב מעל פודיום דקורטיבי, בחר בנשק היעיל ביותר: הסברה חגיגית, פשוטה ובגובה העיניים. בסרטון קצר שעלה לרשתות, נראה ראה"מ מגיע לבית קפה מקומי, לוגם קפה בנחת ומחייך למצלמה. המסר היה חד וברור בלי צורך במילים: "אני כאן, אני חי, ואני אפילו נהנה מהקפה שלי".

ההד שנוצר בקהילה הבינלאומית היה חסר תקדים. משפיענים מובילים בארה"ב ובאירופה, שחלקם אינם ידו-עים כתומכים נלהבים של ישראל, הדהדו את הסרטון והוא הגיע ל-70 מיליון צפיות בכל רחבי תבל. פרשנים בערוצי החדשות המובילים בעולם ציינו כי מדובר בשיעור מאלף בלוחמה הסברתית: בזמן שאיראן משקיעה מיליארדים בטילים ובמערכי סייבר, ישראל מביסה אותם עם כוס קפוצ'ינו. הסרטון הופץ בערבית, באנגלית ואפילו בפרסית, והפך כאמור לכלי ההסברה האפקטיבי ביותר, שהופך את השקר האיראני לבדיחה גלובלית.

אולם, כגודל ההצלחה בחוץ, כך גודל התסכול בבית. נראה כי הוויראליות המטורפת והזן ההסברתי של נתניהו היו יותר מדי עבור חלקים בשמאל הישראלי ובמערכות התקשורת. במקום להתגאות בניצחון התודעתי על האויב האיראני, היו מי שבחרו להתפלש בקטנוניות. העיתונאי בן כספית, שהפך לסמל של חוסר רלוונטיות, מיהר לשאול בהתרגשות: "האם הוא בכלל שילם על הקפה?"

התשובה לא איחרה לבוא: בעל בית הקפה, שנחשף למסע ההכפשות והשאלות המגמתיות, יצא להגנת האמת ואישר בפה מלא: נתניהו שילם על הקפה עד השקל האחרון. "אם אתה רוצה, אשלח לך סרטון שנתניהו משלם", אמר לכספית, שנותר כמו חברי החמוצים עם טעם מר מאוד. בזמן שבעולם שיבחו את ההסברה המוצלחת, עוסקים אנשי

"על ראשו של לאריג'אני הובטח פרס של 10 מיליון דולר. עשינו זאת בחינם" השר גדעון סער השבוע לאחר החיסול של מנהיג איראן בפועל לאחר חיסולו של חמינאי, ולאור אי הוודאות באשר למצבו של בנו מוג'טבא

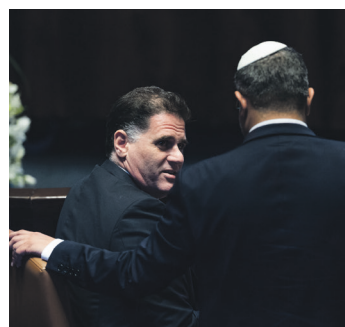
בארה"ב, לאחר ההפסד שלו בבחירות מול הנשיא ביידן. כאן כבר קשה שלא לחיך. כאשר עצם הדרישה לבדוק הליך מינוי הופכת ל"הכנה להפיכה", וכאשר ביקורת על ועדה ציבורית מוצגת כדה-לגיטימציה לבחירות, נדמה שמישהו התבלבל בין מציאות לדמיון. או שאולי, כמו שקורא לא פעם, ההאשמה מגלה יותר על החשש של המאשים מאשר על המציאות עצמה.

בסופו של דבר, מי שמעלה שוב ושוב תרחיש של "גניבת בחירות", מי שמדבר על אי-קבלת תוצאות עוד לפני שנפתחו הקלפיות, הוא זה שמכניס את הרעיון לשיח הציבורי. ולא בטוח מאיזה צד.

שורה תחתונה: כשהשמאל מדבר על "גניבת הבחירות" חודשים לפני שהן מתקיימות, הוא לא חושף כוונה של נתניהו, אלא משקף בעיקר את הפחד שלו מהכרעת הציבור.

בקצרה

בין הסטופר של דרמר לרשימות הניקוב של נתניהו, ובין הרטינה של ליברמן למרד האבטחה של בנט

13 שניות: רון

דרמר חזר לתפקיד "הלוחש לנשיאים", והשבוע הוא גם ניפק את המדריך המקוצר להישרדות בחדר הסגלגל. לא מצגות ולא נאומים ארוכים. מול דונלד טראמפ, השוען נעצר אחרי 13 שניות בדיוק. אם לא הצלחת לזקק את

גורל המזרח התיכון לפרק הזמן הזה, איבדת את הקשב של האיש החזק בעולם. הדיפלומטיה הישראלית (מול טראמפ) נמדדת בסטופר, לא בפרוטוקולים.

רשימת מכולת: שיחת המסדרון בין נתניהו לשגריר מייק האקבי הפכה לנחלת הכלל ולא במקרה. נתניהו שלף כרטיס מנוקב ובו רשימת חיסולים שהולכת ומצטמצמת. כשהאקבי התלוצץ וביקש לוודא ששמו לא שם, נתניהו הרגיע אותו שהוא ב"רשימת הטובים". המסר היה ברור. בסרטון אחר שיצא השבוע מלשכת נתניהו בעניין המלחמה, הוצבה מאחור כאילו במקרה בובת "באגס באני". לא היה מי שלא עשה את ההקשר בעצמו.

מריר ומודר: אביגדור ליברמן הסתובב השבוע עם בטן מלאה על ישראל כן. "הוא לא נפגש איתי לעצות", רטן השר לשעבר, "הוא מעדיף את חברי מרכז הליכוד". אפשר להבין את התסכול של איווט: אין דבר מרתיע יותר עבורו מאשר לראות את המלחמה מתנהלת בלעדיו. במקום קבינט הוא מקבל כתף קרה. כשהתותחים רועמים והאיראנים רועים, ליברמן גילה שגם הניסיון שלו כשר ביטחון לשעבר, לא עוזר כשאין לך את מספר הטלפון המעודכן בלשכת שר הביטחון.

אבטחה בעייתית: בשב"כ מתחילים לאבד סבלנות מול נפתלי בנט. מצד אחד, הוא נהנה מחבילת אבטחה של ראשי ממשלות לשעבר (למרות תקופת כהונתו הקצרצרה). מצד שני, הוא מתנהל לטענתם באופן לא אחראי, חושף את מיקומו בזמן אמת בנהריה ומתעלם מהמאבטח מול המצלמות. זה אולי מצטלם נהדר לקמפיין ה"שטח", אבל ליחידה לאבטחת אישים זה גורם למיגרנה. בנט מנסה לרקוד על שתי החתונות: להיות ראש ממשלה לשעבר עם שיירה, ולהתנהג כמו בטיול. בשב"כ כאמור לא אוהבים את המשחק הכפול הזה.

ניכר על פניהם. התסכול מכרסם בהם ולא נותן מנוח. הדבר ניכר כמובן בפרשנותם המגמתית.

"אני מאד מודאג מי יחליף את לאריג'אני", אומר האחד במרירות. "זה ממש לא מקרב את סוף המלחמה", מסביר השני בחמיצות. "מעולם לא ניצחנו מלחמות באמצעות חיסולים", מחרה אחריהם השלישי, המתקשה להסתיר את יגונו.

אלא שכאן מתגלה הדפוס: לא מדובר באמירות נקודתיות, אלא בשיטה. בכל סבב לחימה חוזרים אותם קולות, אותה מנגינה, אותה נטייה להוריד את הרוח, לתסכל ולשדר ייאוש. הארכיון כבר הוכיח פעם אחר פעם עד כמה התחזיות שלהם רחוקות מהמציאות, אך דבר לא משתנה.

חלק מהפרשנים מתהדרים בתוארם הצבאי הקודם ומדגישים את הדרגה שנשא. אלא שבפועל הם אינם מחוברים כבר שנים למקורות המידע ורחוקים ממוקדי ההשפעה. הפער הזה בין הביטחון העצמי למציאות הוא שמוליד את הפרשנות המוטת, ולעיתים גם את הניסיון לערב פוליטיקה ולערער את הלגיטימיות של עצם המערכה.

מי שמביט בפניהם כאשר הם נושאים את "הפרשנות", מזהה תחושת עלבון. משהו גדול קורה והם לא בפנים. דור חדש של מפקדים קם בצבא, והם עצמם כבר אינם מקור השראה או מידע. איש אינו מעדכן אותם, ולכן התסכול מתורגם לביקורת אוטומטית על כל מה שזו.

וכך, במסווה של "גנרלים לשעבר", מנסים חלקם להגדס תודעה. הציבור כבר למד לזהות את הדפוס הזה. מנגד, עולים קולות אחרים של "לשעברים" צעירים יותר, מחוברים יותר, שמנסים לנתח את המציאות בלי מרירות ובלי אובססיה. מדובר בין השאר באלוף במיל' גרשון הכהן, אלוף במיל' יפתח רון-טל, אל"מ במיל' גבי סיבוני ותא"ל במיל' גיא חזות.

לנגד עינינו מתרחש תהליך של חילופי אליטה בצמרת הפרשנים הביטחוניים. פחות מרירות, יותר מציאות. פחות פוליטיקה, יותר הבנה.

קרב מוקדם

מי ישמור על הקלפי: בליכוד דורשים שקיפות, בשמאל מזיהרים מ"גניבת הבחירות"

הקרב על ועדת הבחירות המרכזית, שבדרך כלל מתנהל הרחק מעיני הציבור, עלה השבוע אל פני השטח ולא במקרה. בליכוד מבינים היטב שמדובר באחת הזירות הרגישות ביותר בדמוקרטיה הישראלית: הגוף שמנהל את הבחירות, מפרש את הכללים ולעיתים גם מכריע בשאלות קריטיות של טוהר ההליך.

מכאן גם נובעת ההתעקשות. בליכוד דרשו לבחון מחדש את מינוי היועצת המשפטית לוועדה, עו"ד יפעת סימינובסקי, לא כעניין פרסונלי אלא כשאלה עקרונית: מי מלווה משפטית את אחד המוסדות הרגישים ביותר ערב מערכת בחירות טעונה. העובדה שמועמדים בעלי ניסיון מוכח בדיני בחירות, דוגמת עו"ד גיא בוסני או עו"ד הראל וינברג, לא נבחרו, רק חיזקה את סימני השאלה.

יו"ר הוועדה, השופט נעם סולברג, דחה את הטענות וקבע כי הכול נעשה כדין, אך בחר שלא להרחיב בנימוקים. כאן בדיוק מתחיל הוויכוח האמיתי: לא רק האם ההליך היה תקין, אלא עד כמה הציבור ראוי לקבל תשובות מלאות כאשר מדובר בתפקיד כה רגיש.

אבל בעוד בליכוד מדברים על שקיפות, מקצועיות ואמון ציבורי, באולפנים ובטורי הדעה מיהרו להעלות הילוך. לא עוד דיון משפטי, אלא קפיצה ישירה לתסריטי אימה. כך, למשל, מיהר הפרשן יוסי ורטל "מהארץ" להזהיר מפני "גניבת בחירות", ואף רמז להשוואות לאירועי טראמפ והקונגרס

העוזר הבכיר חזר ללשכה ועמו סרטוני הבחירות. אורח (מימין) מתקבל ע"י נתניהו

של נתניהו, בעוד הקואליציה תהדהד בעיקר את ניהול המלחמה בכל הזירות. כבר היום, כאשר מטיחים בנתניהו את חלקו ואחריותו לטבח, משיבים שופרותיו בשאלה ניצחת: "אבל איך הוא 'משחק אותה' מאז? איך הוא חיסל את כל מנהיגי הטרור בזה אחר זה?"

השאלות שעל הפרק רבות: האם יוקדמו הבחירות,

מתי ייערכו הפריימריז בליכוד, והאם האופוזיציה תשכיל להתאחד סביב מועמד אחד. אם הבחירות לא יוקדמו, תנסה ממשלת נתניהו לסיים קדנציה שלמה למרות שרבים העריכו שלא תחזיק מעמד לאחר הטבח הנורא.

הממשלה האחרונה שסיימה קדנציה מלאה (ארבע שנים) היא הממשלה ה-32 בראשות נתניהו, שכינה בין השנים 2009-2013. היה זה מקרה נדיר בפוליטיקה הישראלית, שכן מרבית הממשלות אינן משלימות את ימיהן. לפני כן, גם הממשלה ה-18 בראשות מנחם בגין (1977-1981) סיימה קדנציה מלאה.

ובינתיים כולם כבר נערכים. נתניהו החל בסרטונים חניניים בהשפעת יועצו הקרוב יונתן אורח, שחזר ללשכת ראה"מ. ליברמן מצרף לשורותיו "אנשי רשת" שישווקו אותו. בנט ממשיך להיפגש עם מועמדים שיקשטו את רשימתו, עד לרגע האמת שבו יתבררו המקומות הריאליים. יאיר גולן מסתבך במרד פנימי ב"דמוקרטים", לפיד מנסה לשדר שרק מפלגתו תדע להתמודד מול "השקרים" של הליכוד, ואיזנקוט נהנה מעלייה בסקרים תוך שהוא חורש את הארץ לאורכה ולרוחבה.

בין לבין פורסם השבוע על התפוצצות המגעים בין משה כחלון ובני גנץ לאיחוד פוליטי. על פי גורמים המעורים בפרטים, כחלון דרש לעמוד בראש הרשימה המשותפת, אך גנץ סירב לוותר על המקום הראשון. השאלה כיצד יתמודד כחלון בבחירות נותרה פתוחה.

בליכוד, שתמיד מספק כותרות, צפויה תסיסה פנימית ככל שיתקרב הפריימריז. רבים יישארו בחוץ, והמריבות לבטח יפרצו החוצה. לנתניהו צפויה עבודה לא פשוטה בהרגעת הרוחות.

לכל המפלגות הללו יצטרפו גם מפלגות חדשות, שסיכוייהן לעבור את אחוז החסימה קלושים. מדובר ב"מילואמניקים" של יועז הנדל, שאם יישארו מתחת לאחוז החסימה ינסו להשתלב באחת המפלגות הקיימות כדי לשוב לכנסת דרך הדלת האחורית.

שורה תחתונה: הבחירות כאמור טרם הוכרזו רשמית, אבל המערכה כבר בעיצומה והקרב האמיתי מתנהל על הזיכרון של הציבור: הטבח או כל מה שקרה לאחריו.

מרים ומרירים

פרשנות או תסכול: כל סבב, אותה מנגינה עם אותה אווירת ייאוש באולפנים

תילי תילים של מילים נכתבו כאן על הפרשנים "הלשערים" החמוצים באולפני התקשורת. גם השבוע נרשם דרך קשה באולפנים. הקושי שלהם להעניק קרדיט לממשלה והעומד בראשה על מדיניות החיסולים של מנהיגי הטרור,